

Sygnatura akt IV Ka 326/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Adam Pietrzak SO Agnieszka Połyniak
Protokolant :	Agnieszka Paduch

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 roku

sprawy **1. D. B.; 2. E. N.; 3. M. M.**oskarżonych z art. 278 § 1 k.k.; **4. R. C.**oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora oraz przez oskarżonego R. C.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 5 marca 2013 roku, sygnatura akt II K 859/12

I. uchyła zaskarżony wyrok wobec oskarżonej E. N.i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżony D. B., M. M. i R. C. utrzymuje w mocy, stwierdzając iż wydatki postępowania odwoławczego w tym zakresie ponosi Skarb Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 326/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku wniósł akt oskarżenia przeciwko D. B., E. N., M. M.i R. C.oskarżając ich o to, że:

I. w dniu 18 lipca 2012 r. w K., woj. (...), z mieszkania przy ulicy (...) działając wspólnie i w porozumieniu wykorzystując nieuwagę pokrzywdzonego, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci aparatu fotograficznego marki S. wraz z pokrowcem koloru czarno-szarego z napisem E., zegarka marki T. (...), żelu pod prysznic marki N., latarki z tworzywa sztucznego bez nazwy, koloru czarno-żółtego oraz pieniędzy w kwocie 700 koron czeskich, 10 euro, 30 złotych polskich o łącznej wartości strat 924 złotych na szkodę A. F. – to jest o przestępstwo z art.278§1 k.k.;

przy czym R. C. zarzucanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio prawomocnie skazanym za podobne przestępstwo umyślne, przez Sąd Rejonowy w Kłodzku, II Wydział Karny,

wyrokiem łącznym sygn. akt II K 186/09 z dnia 17 listopada 2009 r. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności za czyny z art.178a§1 k.k., art.278§1 k.k., art.64§1 k.k. oraz art.279§1 k.k. art.64§1 k.k., którą to karę odbywał w okresie od 19.03.2008 r. do 20.03.2008 r., od 07.04.2008 r. do 08.04.2008 r. oraz od 30.03.2009 r. do 01.12.2011 r., gdyż został warunkowo przedterminowo zwolniony postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 01.12.2011 r. tj. o czyn z art.278§1 k.k. w zw. z art.64§1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 marca 2013 roku (sygn. akt II K 859/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. E. N.uniewinnił od czynu opisanego w części wstępnej wyroku, a wydatki w tej części zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

II. D. B., M. M. i R. C. uznał za winnych czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, że R. C. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany za przestępstwo podobne z art. 279 § 1 kk w z art. 64 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 21 października 2008 roku, sygn. akt VIII K 625/08 na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w ramach kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 17 listopada 2009 roku, sygn. akt II K 186/09 w okresie od 19.03.2008r. do 20.03.2008r., od 07.04.2008r. do 08.04.2008r. oraz od 30.03.2009r. do 01.12.2011r. to jest przestępstwa z art. 278 § 1 kk wobec D. B. i M. M., a z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk wobec R. C. i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył D. B. i M. M. kary po 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności, a R. C. karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia.

III. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec D. B. i M. M. w punkcie II części dyspozytywnej wyroku kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata.

IV. Na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonych w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku wywiódł prokurator zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych E. N., M. M., D. B. oraz R. C. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku wyrażony w przyjęciu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonej E. N. zarzucanego jej czynu, albowiem zdaniem Sądu po pierwsze nie przyznała się ona podczas całego postępowania karnego do sprawstwa, ponadto nie zabezpieczono u niej żadnej ze skradzionych pokrzywdzonemu rzeczy, w konsekwencji brak było podstaw do przypisania jej udziału w kradzieży, zdaniem Sądu popełnionej przez 3 pozostałe osoby (z którymi E. N. była w mieszkaniu A. F.) to jest: M. M., D. B. i R. C. – podczas gdy okoliczności sprawy, zeznania pokrzywdzonego (zarówno złożone na policji, jak i przed Sądem) oraz wyjaśnienia złożone przez D. B. i R. C. (w toku dochodzenia) jednoznacznie wskazują, że wszystkie te osoby działały wspólnie i w porozumieniu (co więcej z jednoznacznym podziałem ról, m. in. w celu odwrócenia uwagi pokrzywdzonego) i swoim zachowaniem wszyscy oskarżeni wypełnili znamiona czynu z art.278§1 k.k., a podnosząc wskazany zarzut wniosł o uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelację od wyroku wywiódł oskarżony R. C. zaskarżając zapadły wyrok co do winy i kary zarzucając wydanie orzeczenia na podstawie domysłów, domniemywań i skazanie go tylko dlatego, że wcześniej był karany,

a podnosząc wskazany zarzut wniosł o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja osobista oskarżonego R. C. nie zasługuje na uwzględnienie, wywiedziona natomiast apelacja prokuratora odniosła ten skutek, że koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonej E. N. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Co do apelacji osobistej oskarżonego R. C. – apelacja ta nie jest zasadna. Przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wydanego wobec wymienionego oskarżonego nie potwierdziła zaistnienia żadnego z podnoszonych przez skarżącego uchybień.

W świetle zgromadzonych dowodów nie można uznać za zasadne stwierdzenia skarżącego, który we wniesionym środku odwoławczym wywodzi jakoby nie brał udziału w przestępstwie kradzieży dokonanej na szkodę pokrzywdzonego A. F.. Przedstawiona przez oskarżonego linia obrony została dokładnie zweryfikowana przez sąd rejonowy w oparciu o zgromadzone dowody.

Sąd rejonowy wyrokując w sprawie dokonał trafnej, zgodnej z wymogami art. 7 kpk oceny wyjaśnień R. C., a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się do nich i logicznie wykazał, które z tych wyjaśnień a także w jakim zakresie zasługują na wiarę, a którym z wyjaśnień złożonych przez wymienionego oskarżonego i dlatego nie można nadać waloru wiarygodności, nie ma więc potrzeby powtarzania tych samych argumentów, zwłaszcza, że sąd okręgowy w pełni podziela stanowisko sądu I instancji. Zwrócić uwagę jednakże w tym miejscu należy na kilka istotnych okoliczności a mianowicie, iż oskarżony R. C. w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa a także opisał większość z zabranych w czasie kradzieży przedmiotów z mieszkania pokrzywdzonego jak również podał funkcjonariuszom policji miejsce ich ukrycia. Dopiero na rozprawie, przed sądem oskarżony zmienił swoje wyjaśnienia i stwierdził, że kradzieży tych przedmiotów miała dokonać D. B. zaś tym złożonym przez oskarżonego wyjaśnieniom nie można przyznać waloru wiarygodności, również „logika zdarzeń” przemawia za uznaniem ich za jedynie linię obrony.

Skarżący we wniesionym środku odwoławczym nie przedstawił rzeczowych argumentów mogących skutecznie podważyć ustalenia sądu co do sprawstwa oskarżonego R. C. odnośnie przypisanego mu przestępstwa. Analizując argumentację skarżącego zawartą we wniesionym środku odwoławczym zauważyć ponadto należy, iż wymieniony oskarżony w swoich wyjaśnieniach składanych w postępowaniu przygotowawczym wskazywał na udział w dokonanej kradzieży wszystkich osób które w czasie zdarzenia odwiedziły pokrzywdzonego i znajdowały się wówczas w mieszkaniu wymienionego w tym E. N., M. M. oraz D. B..

Sąd odwoławczy analizując w świetle dyrektyw określonych w art. 53 kk wymiar i rodzaj orzeczonej wobec oskarżonego kary uznał, iż wymierzona R. C. kara 8 miesięcy pozbawienia wolności nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową, a tylko stwierdzenie rażącej surowości nakazywałoby jej zmianę. Orzeczonej wobec oskarżonego kary w tym wymiarze uwzględnia zarówno stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, jak również nie przekracza stopnia winy oraz spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie winna ona osiągnąć wobec skazanego. Analizując postawę oskarżonego i jego sposób życia stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do uznania, iż wobec wymienionego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna. Oskarżony był już wielokrotnie karany sędownie a przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk. Podkreślenia w tym miejscu wymaga fakt, iż na warunkowe zawieszenie wykonania kary zasługują jedynie sprawcy co do których istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość. Dotychczasowa postawa i sposób życia muszą zatem wskazywać na to, że pomimo niewykonania kary zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności, iż sprawca nie powróci na drogę przestępstwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2002 roku II Aka 267/01) a w przypadku oskarżonego R. C. brak jest takiej prognozy. Tym samym podstawy do korekty wyroku na korzyść oskarżonego w niniejszej sprawie nie występują.

Z tych też względów apelacja osobista oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Co do apelacji prokuratora – apelacji tej nie można odmówić słuszności.

Analizując w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zachowanie oskarżonej E. N. sąd I instancji przyjął, że jest możliwym aby E. N. brała udział w tym przestępstwie i realizowała uzgodnioną rolę oraz chciała brać udział z podziałem łupów, na co wskazują R. C. i D. B. w swoich wyjaśnieniach – złożonych w postępowaniu przygotowawczym – zdaniem sądu orzekającego jest jednak również możliwa wersja, że oskarżona nie wiedziała o zachowaniu znajomych (zauważyć

przy tym należy, iż jak wcześniej ustalił już sam sąd rejonowy oskarżona znajdując się w mieszkaniu pokrzywdzonego miała świadomość, iż pozostałe osoby w towarzystwie których przebywała zamierzają dokonać kradzieży na szkodę pokrzywdzonego A. F.) nie uzgadniała z nimi roli i nie ustalała kwestii podziału łupów, co obliguje do wydania w jej przypadku wyroku uniewinniającego.

W powyższym kontekście nasuwa się uwaga, że sąd rejonowy dostrzegając rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonych co do roli i udziału oskarżonej E. N. w przestępstwie kradzieży dokonanej na szkodę pokrzywdzonego A. F. przedwcześnie sięgnął po zasadę unormowaną w art. 5 § 2 kpk, nakazującą nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść oskarżonego zauważyć bowiem należy, iż nakaz ten odnosi się jedynie jak wskazano powyżej do takich wątpliwości, które nie dają się usunąć, co oznacza, iż że organ procesowy rozpoznając sprawę winien podjąć wszelkie możliwe do przeprowadzenia czynności zmierzające do wyeliminowania zaistniałych co istotne po stronie tego organu wątpliwości. Dopiero w sytuacji gdy pomimo skorzystania z wszystkich możliwości dowodowych w danej sprawie organ procesowy nadal wątpliwości te posiada, to wówczas zastosowanie winna mieć zasada z art. 5 § 2 k.p.k. Tymczasem działania sądu rejonowego w zakresie ustalenia zachowania wymienionej oskarżonej i jej roli w zaistniałym zdarzeniu nie można uznać za wystarczające. Niewątpliwie w niniejszej sprawie istniała konieczność przeprowadzenia jeszcze innych czynności procesowych, których przeprowadzenie pozwoliłoby na wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy a także dokonanie prawidłowej karnoprawnej oceny zachowania się oskarżonej E. N..

Sąd rejonowy procedując w sprawie dostrzegł zmianę wyjaśnień przez oskarżonych R. C. i D. B. co do udziału oskarżonej E. N. w zdarzeniu w toku postępowania sądowego nie dążył jednak do wyjaśnienia przyczyn ich zmiany we wskazanym zakresie. W celu wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy koniecznym było przeprowadzenie jeszcze innych dowodów w tym dowodu z zeznań funkcjonariuszy policji którzy byli autorami notatek urzędowych z dnia 19.07.2012 r. tj. W. S. i T. P.. Poprzestanie na przesłuchaniu w charakterze świadka jedynie jednego z funkcjonariuszy policji wykonujących w niniejszej sprawie czynności nie było właściwe. Powyższe uchybienie było istotnym błędem sądu rejonowego albowiem pominięcie wskazanych wyżej dowodów przyczyniło się do dokonania przedwcześnie poczynionych ustaleń faktycznych.

Z uwagi na wskazane wyżej uchybienia zaskarżony wyrok co do oskarżonej E. N. jako przedwczesny podlegał uchyleniu w pozostałej zaś części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. B., M. M. i R. C. utrzymano w mocy, bowiem nie jest przekonywująca argumentacja apelacji prokuratora o potrzebie uchylenia wyroku wobec wszystkich oskarżonych skoro wymienione uchybienia dotyczą jedynie E. N..

Rzeczą sądu I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy we wskazanym zakresie będzie przeprowadzenie wnikliwego postępowania dowodowego zmierzającego do usunięcia opisanych wyżej uchybień w zakresie ustaleń faktycznych w tym w szczególności przeprowadzenie dowodu z zeznań funkcjonariuszy policji W. S. i T. P. autorów notatek urzędowych znajdujących się na kartach 2, 3 i 4 akt sprawy a także D. B., M. M. i R. C. a następnie dokonanie właściwej karnoprawnej oceny zachowania oskarżonej E. N. w przypadku zaś uznania, iż stan dowodów sprawy pozwala na stwierdzenie sprawstwa oskarżonej, poczynić także należy stosowne rozważania, czy wymieniona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej przestępstwa kradzieży w formie współsprawstwa czy też pozostawała ona jedynie pomocnikiem w zakresie podjętego działania przez pozostałe osoby – tj. D. B., R. C. i M. M..

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego uzasadnia przepis art. 636§1 kpk.